

**Készült az ORTT
Alkalmazott Kommunikációtudományi Intézete
megbízásából**

**Elemzés a médiaszabályozó hatóságok munkájáról,
valamint a nemzetközi audiovizuális szabályozás irányairól
2006. március**

Készítette:

Dr. Nyakas Levente

**Elemzés a médiaszabályozó hatóságok munkájáról, valamint
a nemzetközi audiovizuális szabályozás irányairól
(2006. március)**

készítette:

Dr. Nyakas Levente

I.

A médiaszabályozás egészét és a médiaszabályozó hatóságok működését érintő általános kérdések

1. Parlamenti vélemény az Európai Unió kommunikációpolitikájáról

Az Európai Parlament 2006. március 14-én *Az európai információs társadalomról a növekedésért és foglalkoztatásért* címmel elfogadott egy állásfoglalást,¹ (Állásfoglalás) mely Reino Paasilinna finn szocialista EP képviselő saját kezdeményezésű jelentésén alapul. A kedden elfogadott szöveg, az Európai Bizottság 2005-ben *i2010 – Európai információs társadalom a növekedésért és foglalkoztatásért*² címmel kiadott közleményére reagál. Az Állásfoglalás szerint „az EU nem képes a lisszaboni célkitűzések elérésére, ha a tagállamok nem tesznek döntő lépéseket az i2010 stratégiájának teljes körű végrehajtása érdekében”. Az EU jelentősen lemaradt az ikt (információ és kommunikáció-technológiai)-kutatás területén. Míg Japánban fejenként 350, az USA-ban pedig 400 eurót költenek ilyen célra, az Unióban mindössze 80 eurót szánnak erre. A felzárkózás érdekében az EU-nak növelnie kell kutatási és innovációs befektetéseit – áll az Állásfoglalásban. Az EP úgy vélte, hogy „a digitális szakadék leküzdése nélkül, amely minden állampolgár számára lehetővé tenné a tudástermeléshez való hozzáférést, annak kihasználását és az abban való részvételt, az EU egészében nem tudásalapú társadalom fog kialakulni, hanem kulturális és ipari hanyatlás fog bekövetkezni”. Az Állásfoglalás külön pontokban foglalkozik az egységes európai információs tér és társadalom megteremtésével, valamint a kutatási és innovációs ráfordítások növelésével.

***

Az Európai Parlament (EP) állásfoglalása az i2010 bizottsági közlemény³ – azaz a Bizottság öt éves, az információs társadalom és a médiaipar fellendítését célzó stratégiai célkitűzéseinek – parlamenti értékelését jelenti. Általánosságban elmondható, hogy az EP határozottan támogatja az i2010-t mint új stratégiai eszközt az EU információs és hírközlés-technológiai kezdeményezései keretrendszerének létrehozásában (Állásfoglalás, 20. pont). Nézzük meg, hogy a *média és a kapcsolódó területeken* milyen álláspontot foglal el.

Egyrészt szembeötlő, hogy a Bizottságtól a jelenleg a közleményben lefektetett koncepciónál egy újabbat, jóval átfogóbbat vár, mely egyrészt magában foglalja a fogyasztói és felhasználói jogokat, másrészt konkrét tartalommal megtöltött, *pontosabb fogalomhasználatot* követel meg (Állásfoglalás, 4. pont). Utóbbi esetén „az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások” (ITSZ), „média”, „a médiaszolgáltatások” és

¹ Az Európai Parlament állásfoglalása: európai információs társadalom a növekedésért és foglalkoztatásért (2005/2167(INI)) [A6-0036/2006](#), ideiglenes kiadás

² A Bizottság közleménye a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának „i2010: európai információs társadalom a növekedésért és a foglalkoztatásért” Brüsszel, 1.6.2005 COM(2005) 229 végleges

³ ld. Elemzés (2005. június) 2-3.o.

„audiovizuális szolgáltatások” pontos meghatározásait várja el minden további javaslatban. A fogalomalkotási problémák ilyen jellegű felvetése érdekes megvilágításba helyezi az audiovizuális jogalkotást. Hiszen a TVWF irányelv felülvizsgálata eredményeképpen született bizottsági módosító tervezet éppen a konvergencia által kezelt fogalomalkotási problémákat próbálta a tartalomszolgáltatás területén kezelni az „audiovizuális médiaszolgáltatás” (AMSZ) fogalmával, mely magában foglal bizonyos ITSZ-eket.⁴ Így nem tudni, hogy az Állásfoglalás idézett pontja jelzésértékű parlamenti véleménynek kell-e tekinteni a TVWF irányelv módosításával kapcsolatban is, hiszen jelenleg az EP előtt fekszik a tervezet.

Az Állásfoglalás másik érdekessége, hogy ismételten felszínre került a **médiakoncentrációk** közösségi szabályozásának kérdése. Noha a TVWF irányelv módosításával kapcsolatban megjelent a téma, a Liverpooli Konferencia előkészítő anyagai között találkozhattunk vele, a módosított szövegben még utalás sem található benne. A régóta húzódó ügy⁵ ismételt napirendre tűzését az EP egyrészt azzal indokolja, hogy mivel a digitálisra való áttérés kedvez a terjesztési formák megsokszorozódásának, ezért az átállásnak összehangolt politikákkal kísérve és megfelelő jogi keretek között kell megvalósulnia, hogy megakadályozza azt az uniformizálódást, amelyet a média koncentrációja eredményezhet (Állásfoglalás, 6. pont). Az Állásfoglalás itt arra a helyzetre reagál, hogy nem igazán tudható, hogy a jelenlegi médiapiac milyen szerkezetű lesz egy digitális világban, és ahhoz milyen koncentrációs szabályozás szükségeltetik. Ezért nagyon nyomatékosan hívja fel a Bizottságot arra, hogy „állítsa össze a médiatulajdon koncentrációjáról, valamint az információ és a pluralizmus szabadságáról szóló zöld könyvet, mivel így ösztönzést kapna az ezzel kapcsolatos kérdésekről szóló vita egy olyan időszakban, amikor a technológiák és a piac elsöprő változásokon megy keresztül”. Az EP itt az infrastruktúra szabályozásának tartalmi oldalára helyezi a hangsúlyt, nevezetesen a médiapluralizmus védelmére. A médiakoncentráció tipikus fajtája a vertikális integráció, amely adott elektronikus média szolgáltatási értéklánca valamennyi tagjának egy kézben való összpontosulását jelenti. Ez a típusú integráció egy reális törekvés lehet, hiszen a digitalizáció egy kibővült szolgáltatási értékláncot hoz létre az elektronikus média infrastruktúrájában,⁶ melyben az infrastruktúra egyes elemei szűk keresztmetszet képviselnek, amelyek kihatással lehetnek a médiakínálatra és a hozzáférésre. A másik médiapluralizmus szempontjából jelentős folyamat a kereszttulajdonlások kialakulása, mely az egyszer legyártott tartalmak többszöri, költségcsökkentő felhasználását teszi lehetővé, mely a tartalomkínálati piacot rontja.

Az Állásfoglalás fontosnak tartja a **TVWF irányelvnek** – különösen annak tárgyi hatályának a – a médiavilágban lejátszódó **konvergencia követelményeihez való igazítását**. Az irányelv korszerűsítésnek kulcsát a deregulációban és a mindennapok információs társadalma felé történő közelítésben látja, melynek elő kell segítenie az európai ipar számára kedvező környezet létrehozását (Állásfoglalás, 34. pont). Mindkettőre láthattunk példát az új AMSZ-ekről szóló irányelvtervezetben. Külön kiemeli az EP, hogy a közösségi infrastruktúraszabályozásban rögzített, a tartalomszabályozás és az infrastruktúraszabályozás közötti kapcsolatról szóló gondolatok bebizonyították helytállóságukat. Nyilvánvalóan itt az Állásfoglalás a két terület elkülönült szabályozására utal, illetve arra, hogy az infrastruktúra kihatással lehet a tartalomszabályozási kérdésekre. A tartalomszabályozáson belül a Bizottságtól sürgős intézkedéseket vár az **európai tartalom létrehozásának és terjesztésének** elősegítésére és támogatására. A TVWF irányelv felülvizsgálatában az európai kulturális sokszínűséget célzó protekcionista rész volt az egyik legkényesebb pont, mely esetben az

⁴ Id. Elemzés (2005. december) 4.o.

⁵ Id. Elemzés (2006. február) 12-13.o.

⁶ Id. A konvergenciáról szóló Zöld Könyv ábráját.

irányelv televíziós szolgáltatásokra vonatkozó követelményei – piaci megfontolások miatt – „nem kerültek átvezetésre” a nem lineáris tartalmakkal tekintetében. Így akár válaszként is felfogható az EP jelenlegi felhívása, mely egyrészt a meglévő európai tartalmakat támogatására vonatkozó programok folytatására irányul. Másrészt valamilyen megoldást vár a nem lineáris tartalmak esetében is az európai gyártás fellendítésére. Az Állásfoglalásban felfedezhetünk olyan gondolatot is megszélidített formában, mely a TVWF irányelv 1989-es elfogadását megelőzően ötlött fel a „közösségi honatyákban” mint a közösségi jogalkotási lehetőség kiinduló gondolata. Itt az Európai Parlament 1982-es állásfoglalására gondolunk, mely az Európai Közösségben folytatott rádiózásról és televíziózásról szól,⁷ és amely abból a szándékból született meg, hogy az érdekeltek bevonásával létrehozzon egy európai műholdas televíziós csatornát⁸ azért, hogy közelebb hozza a közösségi politikát, az európaiságot az uniós polgárokhoz: ma már tudjuk, hogy az eredmény a TVWF irányelv megszületésével teljesen más lett. Visszatérve a jelenlegi Állásfoglaláshoz némileg hasonló javaslattal él, mint közel 20 évvel ezelőtti társa, hiszen kimondja (Állásfoglalás 35. pont), hogy az EP „ragaszkodik ahhoz, hogy a EuroNews-hoz hasonló páneurópai információs rendszereket támogatni kell.” A cél tehát hasonló, csak az eszköz finomodott.

Az Állásfoglalás a médiát érintő infrastruktúrák közül a *rádióspektrummal* kapcsolatos bizottsági törekvéseket óvatosabban közelíti meg. Egyrészt a piacialapú megközelítés bevezetéséről az EP úgy vélekedik, hogy csak a szabályozók, szolgáltatók és az egyéb szereplők együttes támogatásával valósítható meg, ugyanakkor kifejezetten hangsúlyozza, nem szabad engedni, hogy a rádióspektrumokkal kapcsolatos politika csak a piaci erők játékszerévé váljon (Állásfoglalás 36. pont). Ugyanakkor a hatékony felhasználását szolgáló és a gyorsan változó piaci követelményekhez igazodó, azaz a rugalmas szabályozás mellett az EP is kiáll, csakúgy, mint a Bizottság. A frekvenciagazdálkodás egyik fő követelménye, hogy a piac a lehető legkönnyebben hozzáférhessen ehhez az erőforráshoz, különösen az új találmányokra és piacra lépőkre tekintettel. Az Állásfoglalás a spektrum közösségi szintű harmonizációját elégséges szintre szorítaná, ugyanakkor e témán belül a fent jelzett koncepció (páneurópai információs rendszer megalkotása) az erőforrás szintjén is megjelenik, hiszen megemlíti, hogy mindez megkönnyítheti közösségi médiumok létrehozását (*while facilitating the development of Community media*, Állásfoglalás 37. pont). Számunkra nem igazán érthető módon, az EP felhívja megfelelő előterjesztés készítésére e téren a Bizottságot. Az Állásfoglalás ezzel a pontjával kapcsolatban több minden bizonytalanságot okoz. Egyrészt nem derül ki a szövegből, hogy az Állásfoglalás e pontjában szereplő valamennyi spektrumpolitikai célra vonatkozik-e a bizottsági felkérés, vagy kifejezetten az utolsóra, azaz a közösségi médiumok kialakításának megkönnyítésére. Feltételezzük, hogy valamennyire, hiszen javaslatokról beszél. Nem érthető továbbá, hogy miként készíthetne közösségi médiumok tekintetében előterjesztést a Bizottság, hiszen a médiaszabályozás (tartalomszabályozás, engedélyezés, felügyelet) alapvetően tagállami hatáskör. Ha a Bizottság eredeti spektrumpolitikai javaslatait nézzük, akkor az valóban próbál az EK részére a digitális átállást felhasználva egy egységes frekvenciahálózatot létrehozni, ugyanakkor azokat kifejezetten piacialapú, innovatív vagy tudományos célokra kívánja hasznosíttatni és alapvetően az ITSZ körébe tartozó szolgáltatásokra, noha ez nem zárja ki, hogy audiovizuális szolgáltatások is megjelenjenek ezen a hálózaton. Ugyanakkor az Állásfoglalás kifejezetten médiumokról beszél, mely megint csak az Állásfoglalás 35. pontjával kapcsolatban elemzett törekvésekre utal. A kérdés tehát az, hogy amennyiben például egy közösségi médium is megjelenne egy pán-európai frekvenciaplatformon, akkor ebben az honnan nyerné

⁷ Resolution on radio and television broadcasting in the European Community *Official Journal C 08, 05/04/1982 P. 0110*

⁸ ld. Állásfoglalás 2. pontját.

jogosultságát, hiszen alapvetően tagállami forrásokon alapuló felhasználásról lenne szó. Ugyanez a kérdés felmerülhet egyébként az ITSZ felhasználások esetén is.

Az Állásfoglalás érinti a **közszolgálati médiumok** kérdéskörét is (Állásfoglalás 59-61. pont). A közszolgálat jövőjéről folytatott vitában egyrészt elismeri a demokratikus rendszer fenntartásában, az információs alapellátásban betöltött szerepét, másrészt ebből következően fontosnak tartja, hogy megkapják azokat a technológiai fejlesztéseket, amellyel társadalmi funkciójukat a jövőben, a digitális környezetben is el tudják látni.

2. A német médiapolitika egyes kérdései a digitalizáció tükrében

2006. márciusában több olyan szakmai találkozó is megrendezésre került, melyen médiapolitikával és szabályozással foglalkozó német szakemberek mondták el véleményüket a német médiaszabályozásról és médiapolitikáról. Az egyik ilyen esemény volt a DLM keretében szervezett 2006. március 22-i megbeszélés, melyen a tartományi médiatestületek vezető képviselői Stuttgartban Günther Oettinger baden-württembergi miniszterelnökkel közösen vitatták meg az elektronikus média terén jelentkező minőségbiztosítás és versenyképesség kérdéseit. A bajor médiatestület, a BLM által rendezett a „Kínálat és vélemény sokszínűsége a helyi és regionális médiapiacokon” című konferencián Prof. Dr. Wolf-Dieter Ring, a BLM elnöke fejtette ki véleményét médiapolitikai kérdésekben, Norbert Schneider, az Észak-Rajna Vesztfáliei Tartományi Médiatestület (LfM) igazgatója pedig az Osztrák Lapkiadók Szövetségének (Verband der Österreichischen Zeitungsverleger – VÖZ) 2006. március 2-án, Bécsben megrendezett közgyűlésén tette ugyanezt, amely az osztrák duális rendszerrel foglalkozott.

***

A fenti rendezvények azért érdemelnek említést, mivel az ott felszólaló szabályozóhatóságok vezetői, illetve médiapolitikusok a digitalizáció és konvergencia hatására jelenleg formálódó médiaszabályozással kapcsolatban lehetséges médiapolitikai lépéseket vázoltak fel.

Az egyik ilyen terület, mellyel kapcsolatban véleményt nyilvánítottak **a sokszínűség és a médiakoncentrációk kezelésének** kérdése volt. Érdekes, hogy ebben a kérdéskörben Oettinger tartományi miniszterelnök, és a professzor Ring a BLM vezetője külön-külön ugyanannak a véleményüknek adtak hangot. Nevezetesen, hogy a médiában a nemzetközi versenyképességet helyezték előtérbe a nemzeti médiakoncentrációs szabályozás szigorúságával szemben. Oettinger kiemelte: „A kommunikációs gazdaság az elmúlt években Németország egyik legfontosabb gazdasági tényezőjévé vált. Német médiavállalkozásoknak nemzetközi szinten is bizonyítaniuk kell versenyképességüket. Mindehhez a politikának kell megteremtenie a megfelelő kereteket.” Noha kifejezetten nem mondta ki, hogy mit ért nemzetközi versenyképesség elősegítése alatt, ugyanakkor Ring véleményéből egyértelművé válhat, hogy ez csak erős nemzeti cégekkel érhető el, ami viszont a koncentráció szabályozói támogatását jelenti a nemzeti piacon. Ring egyértelműen amellet érvel, hogy nemzetközi szinten a médiavállalkozásoknak biztosítani kell a médiumokon átívelő (értsd: keresztulajdonlási) lehetőségeket, hogy ezáltal a jövőben nemzetközi szinten is sikeresek lehessenek. Ezzel kapcsolatban megemlítette a – nagy valószínűséggel téves számítási módon

alapuló – KEK döntést, mely meghiúsította ProSiebenSat1 Springer általi felvásárlását.⁹ Ring szerint ebből a gondolatmenetből az következik, hogy a jövőbeni médiapolitikának fokozott mértékben ennek megvalósításának mikéntjéről kell vitatkoznia, ugyanakkor azt sem tagadta, hogy fel kell vetni: vajon érdemes-e ezt az utat járni? Nyilvánvaló, hogy a nemzeti koncentrációs szabályozás nemzetközi érdekek alá rendelése felveti a tartalomkínálat sokszínűségének kérdését. Helyi/regionális szinten ugyanakkor nem tartja elképzelhetőnek a nemzeti szinten javasolt folyamatokat. Ugyanakkor a regionális napilapkiadók esetében is lát továbbfejlődési lehetőséget más médiumokba való beruházás terén. Ring a regionális lapkiadók beruházásait nem korlátozná kizárólag az internetre, hanem lehetőséget lát esetükben DVB-H és DMB piacokra való belépésre is. A nemzeti szinten engedélyezett nagyobb médiakoncentrációra mint tendenciára egyébként a múlt havi elemzésünkben bemutatott tanulmány is felhívja a figyelmet, csak az, az EU szemszögéből tette meg ezt.¹⁰ Azaz lényegében kimondta, hogy az EK számára sokkal fontosabb, hogy nemzetközi szinten is erős, versenyképes nagy cégek jöjjenek létre, mint magának a médiapluralizmusnak a kérdése. Felmerül a kérdés: partnerei-e ebben a tagállamok az EU versenypolitikájának, vagyis hogy támogatják-e ezt a koncentrációs tendenciát a tagállamok szabályozási protekcionizmussal. Fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy az utóbbi tanulmány más aspektusból szemléli ezt a kérdést, hiszen az az újságírói szakma érdekeit tartja szem előtt, mivel a kereszttulajdonlás felerősödése ugyanazon tartalmak többszöri felhasználására ösztönzi a médiacégeket, ami az újságírói szakmának, munkának nem kedvező hír.

Az új médiakoncentrációs megközelítésen túl, a rendezvényeken szóba kerültek szabályozói **kompetenciakérdések** is. A nemzeti és uniós média szabályozás viszonyával kapcsolatban arra a tendenciára hívták fel a figyelmet, hogy az EU egyre több tevékenysége érinti a nemzeti audiovizuális szabályozást. Oettinger ezzel kapcsolatban elmondta: „Az Európai Unió egyre több elképzelése és eljárása érinti a német műsorszolgáltatási jogot és a műsorszolgáltatás terén tevékenykedő vállalkozásokat. A műsorszolgáltatást érintő politikai kérdésekben összehangoltan és hatékonyan kell az Európai Unióval szemben eljárunk, valamint a föderális struktúra érdekében fellépünk.” Az uniós szabályozás terjeszkedése alapvetően azért érdekes, mivel az audiovizuális tartalomszabályozás tagállami hatáskörbe tartozik. Németország esetében pedig külön bonyolítja a helyzetet föderális berendezkedése, hiszen a médiaügyek tartományi hatáskörbe tartoznak, amely az uniós intézményrendszerrel szemben nagyobb megosztottságot jelent. Éppen ezért válik hangsúlyozottan sürgetővé Németország számára egy egységes médiapolitika megfogalmazása. Kompetenciakérdések ugyanakkor nemcsak Németország és az EU között merültek fel, hanem Németországon belül is, az egyes szabályozói területek között. Amint arra felhívták a figyelmet, a médiához kapcsolódó kérdések egyre inkább távközlés területe felé tolódnak, annak ellenére, hogy az EU szabályozás a tartalom és hálózati szabályozás következetes különválasztásának elvét a digitalizáció és konvergencia hatására kialakuló új szabályozási rendszerrel kapcsolatban többször is rögzítette. A szabályozói kompetenciáról folytatott vita általánosnak mondható Európában, ugyanakkor Németországban megint csak a föderális berendezkedés okoz problémát, hiszen a távközlési kérdések szövetségi kompetenciába tartoznak, míg a médiaügyek tartományiba. Ebben a kérdésben a megoldást a politikai döntéshozók és a média világa közötti fokozottabb mértékű véleménycserében látják a szakemberek.

Végül mindenképpen említésre méltó Norbert Schneider véleménye, melyet a **duális médiamodell** jövőjével kapcsolatban fogalmazott meg. Schneider a hagyományos európai

⁹ Id. Elemzés (2006. február) 4.2. és 4.3. pontjait

¹⁰ Id. Elemzés (2006. február) 14.o.

médiamodellel kapcsolatban nem a közszolgálati és kereskedelmi műsorszolgáltatók közötti verseny kiegyezésére helyezte a hangsúlyt, hanem arra, hogy az említett klasszikus műsorszolgáltatók együttesen nézzenek hasonló kihívások elé, hiszen az új belépők miatt komoly konkurenciával kerülnek szembe. „Az új, erős piaci szereplők elsősorban új üzleti modellek húzó ágazatának tekintik a televíziót”, hangsúlyozta Schneider. Ennek következtében Schneider szerint a viták frontvonala a korábbiaktól eltérően egyre kevésbé a közszolgálati és kereskedelmi, sokkal inkább a klasszikus és új típusú műsorszolgáltatás között húzódik. Ez a szabályozást is kihívás elé állítja, hiszen nézete szerint „egy olyan műsorszolgáltatás körvonalazódik, amelyet kizárólag a tartalom és nézettség mentén lehet definiálni. A fontos kérdések a következők lesznek: ki rendelkezik a tartalommal? Illetve: ki rendelkezik megfelelő nézettséggel? És egy új, rendkívül érdekes kérdés lesz: mit jelent az, ha valaki mindkettővel rendelkezik?”

II.

A közszolgálati műsorszolgáltatás

3. Közszolgálat a digitális környezetben – a BBC alapító okiratáról folytatott vita lezárása

Az illetékes miniszter nyilvánosságra hozta a brit kormány ún. Fehér Könyvét *A közszolgálat mindenki részére: a BBC a digitális korban*¹¹ (Fehér Könyv) címmel, mely a BBC jövőjéről szóló végső döntést tartalmazza. A Fehér Könyv a BBC-t érintő összes kérdést áttekinti a műsorkészítéstől és gyártástól kezdve a kormányzásán és szabályozásán keresztül a felelősségre-vonhatóságig bezárólag. A Fehér Könyvben szereplő javaslatok egy két fázisban zajló konzultációnak: egy igen alapos kutatásnak és a Lord Burns és testülete által elnökölt szemináriumok eredményei. A Királyi Alapító okirat tervezete és a Keret-megállapodás (draft Royal Charter and the Framework Agreement), melyek a BBC hivatalos alapító okiratainak tekintendők szintén publikálásra kerültek a Fehér Könyvvel együtt. Ezeknek a tervezeteknek a nyilvánosságra hozatala lehetőséget biztosít a közönség és az érdekelt szervezetek számára, hogy bemutassa: a Fehér Könyvben képviselt politika miként került át a hivatalos okiratokba.

***

A BBC királyi alapító okiratáról (BBC Royal Charter) folytatott vita idestova három éve tart, hiszen 2003 végén kezdődött és ez évben kell, hogy lezáruljon, hiszen hivatalosan 2006 végéig van érvényben a korábbi. Az alapító okirat határozza meg a BBC céljait, kötelezettségeit, jelöli ki hatásköreit és rendelkezik a finanszírozásának módjáról (előfizetési díj). A kormányzat és a BBC között létrejövő Keret-megállapodás (Framework Agreement) pedig a BBC szerkesztői függetlenségét rögzíti, valamint a közszolgálati kötelezettségeit részletezi. A BBC következő tíz évre szóló alapító okiratának meghatározásáról folytatott vitának az egyes állomásait mi is figyelemmel kísértük, hiszen az a közszolgálati

---

¹¹ A public service for all: the BBC in the digital age, Presented to Parliament by the Secretary of State for Culture, Media and Sport By Command of Her Majesty, March 2006

műsorszolgáltatás modellintézményének a digitális környezethez való alakítása valamennyi európai közszolgálati rendszer számára tanulságos, mivel a BBC jövőjével kapcsolatos vitákban felmerültek az európai duális modellel kapcsolatos főbb problémák. Ha visszatekintünk a felülvizsgálati eljárásra, akkor egy igen komplex folyamatnak és alapos vizsgálatnak lehetünk a szemtanúi. Ha időrendben átfutjuk a vita egyes állomásai közül a fontosabbakat, akkor eszünkbe juthat az Ofcom első jelentése, mely általánosan foglalkozott a közszolgálati televíziók tevékenységének felülvizsgálatával.¹² A BBC-nek, a saját jövőjéről alkotott elképzelései (*A Közérték Építése: a BBC megújítása a digitális világban*)¹³ viszonyítási pontot jelentett a felülvizsgálati eljárásban folyó vitában. Ezt követően hozta nyilvánosságra az Ofcom a közszolgálati műsorszolgáltatásra vonatkozó felülvizsgálatának második fázisáról szóló Jelentését,¹⁴ majd – még ez évben – a kormányzat publikálta a BBC digitális televíziós szolgáltatásaira vonatkozó független felülvizsgálat, és a BBC digitális szolgáltatásainak a piacra gyakorolt hatását elemző jelentését.¹⁵ Az Ofcom 2005 elején zárta le a törvény által előírt, a közszolgálati televíziós műsorszolgáltatásról szóló jelentésének végső változatát és az abból levont következtetéseket.¹⁶ A szabályozóhatósági álláspont mellett a társadalmi vita első eredményeként a brit kulturális miniszter, Tessa Jowell 2005 márciusában tette közzé az ún. Zöld Könyvet,¹⁷ mely az addigi eredményeken alapuló kormányzati álláspontot tartalmazta. A BBC a kormányzat vitaanyagára (Green Paper) reagált,¹⁸ és megtette ezt az Ofcom is.¹⁹ A BBC ezt követően dolgozta ki a saját felvetésein is alapuló, a BBC kormányzását meghatározó ún. működési engedély kereteiről (*service licence framework*) és az ún. közérték tesztről (Public Value Test – PVT) szóló részletes javaslatait.²⁰ Mindeközben megismerkedhettünk a BBC Világszolgálat új, 2010-ig tartó stratégiájával²¹ és a parlament, azaz a Lordok Házának véleményére adott kormányzati válasszal.²² A kormányzat Fehér Könyve a felülvizsgálati eljárást összegző, azt lezáró kormányzati előterjesztésnek tekinthető, mely alapján az alapítóokirat és a Keret-megállapodás tervezetét megalkották.

A kormányzat Fehér Könyvében a BBC következő 10 éves tevékenységére (Charter Period) koncentrálva **két fő célkitűzést** fogalmazott meg: egyrészt lépést kell tartani a technológiai fejlődéssel és a BBC valamennyi képességét (potenciálját) alá kell rendelni az előfizetők jobb szolgálatának; másrészt újra kell a BBC-t „csatlakoztatni az állampolgárokhoz”, akik finanszírozzák az intézmény működését az előfizetési díjon keresztül. Ugyanakkor e két fő cél megvalósulását úgy kell elérni, hogy közben biztosítsák a további szereplők virágzását is, másként fogalmazva a fő kérdés az: miként maradhat a BBC úgy egy erős műsorszolgáltató univerzális eléréssel, hogy közben nem gátolja az innovációt vagy nem használja előnyeit tisztességtelen versenyre.

A BBC-vel kapcsolatos kritikák egy része a **vezetésére** vonatkozóan fogalmazódtak meg. A fő probléma az volt, hogy a Kormányzótanács (Board of Governors) egyszerre volt a BBC kötelezettségeinek teljesítéséért és a teljesítés ellenőrzéséért felelős. A Fehér Könyv a vitában

---

¹² Elemzés (2004. március-április) 15-16.o.

¹³ Elemzés (2004. május-június) 14-17.o.

¹⁴ Elemzés (2004. szeptember) 6, 8-10.o.

¹⁵ Elemzés (2004. október) 5-6.o.

¹⁶ Elemzés (2005. február) 4-5, 7-8.o.

¹⁷ Elemzés (2005. március) 10-11.o.

¹⁸ Elemzés (2005. május) 4-6.o.

¹⁹ Elemzés (2005. június) 12-13.o.

²⁰ Elemzés (2005. október) 10-12.o.

²¹ Elemzés (2005. október) 8-9.o.

²² Elemzés (2006. január) 7-9.o.

kialakult álláspont alapján a Kormányzótanács funkcióit szétválasztja, hatásköreinek két különálló szervezetre ruházásával. Ezen a rendszeren belül egy ún. Kuratóriumnak (Trust) lenne az a feladata, hogy elszámoltassa az ún. ügyvezetőséget (Executive Board), valamint a Kuratórium alapkötelezettsége lenne, hogy állandó konzultációt folytatasson az előfizetőkkel és az iparral. Azaz a Kuratórium egy olyan szuverén testület lenne, mely közvetlenül felelős az előfizetőknek, és az Egyesült Királyság különböző részeihez kötődő szakemberekből áll, tehát a Fehér Könyv a Kuratóriumon keresztül a vezetésben megpróbálja minél több elemmel elősegíteni a reprezentációs elv érvényesülését. Az Ügyvezetőség ennek megfelelően a BBC szolgáltatásainak nyújtásáért lesz felelős, amely főként ügyvezető igazgatókból áll, és mellettük vannak még nem ügyvezetők (*non-executives*), akik lényegében tanácsadói funkciót töltenek be, üléseit a vezérigazgató vezeti vagy – a Kuratórium döntésétől függően – egy nem ügyvezető látja el.

A **BBC céljai** tekintetében a Fehér Könyv egyértelmű célmeghatározást követel. Indoklása szerint: egy szélesebb kínálattal rendelkező világban, szükséges az átlátható célmeghatározás, mert csak így indokolható meg az előfizetői díjmodell privilégiuma. Nyilvánvalóan az indoklás a piaci szereplőknek a BBC közfinanszírozásával kapcsolatban generált támadásaira reagál, ezért a dokumentum egyértelmű célmeghatározást és mérési módszer kíván meg ahhoz, hogy a BBC valóban teljesítette-e a kijelölt célokat. A Fehér Könyv hat célt fogalmaz meg:

1. az állampolgárság és a civil társadalom fenntartása;
2. oktatás és tanulás elősegítése;
3. a kreativitás és kulturális kitűnőség ösztönzése, melyhez az előfizetői díj a kreativitás kockázati tőkejeként használandó;
4. Nagy-Britannia (nemzeteinek és régióinak) képviselője, azok visszatükrözése a BBC tartalomszolgáltatásában;
5. az Egyesült Királysághoz hozni a világot és a világhoz az Egyesült Királyságot;
6. digitális Nagy-Britannia kiépítése;

A Reith-féle tájékoztatás, informálás, szórakoztatás hármasságából továbbra is megmarad a BBC küldetésén belül a szórakoztatás, ugyanakkor azzal a kitételrel, hogy különböznie kell (*distinctiveness*) más szolgáltatók szórakoztató tartalmaitól. Ez megint csak a BBC a műsorstruktúrájának egyenlenségei miatt megfogalmazott kritikákra válasz a dokumentumban. A tartalmakkal szemben felállított követelmények (magas minőségű, kihívó, eredeti, innovatív, megnyerő tartalomszolgáltatás) megerősítést nyertek. A BBC által folytatott valamennyi tevékenységnek legalább az egyik jellemzővel bírnia kell. Amennyiben a Kuratórium új közszolgálati célokat kíván megfogalmazni, akkor arról konzultációt kell lefolytatnia az állampolgárokkal, érdekeltekkel.

A BBC által **nyújtott szolgáltatásokkal** szemben a Fehér Könyv átláthatóság és bizonyosságot (*clarity and certainty*) szeretne. Az ún. hármas zár rendszer (*triple lock system*) egyfajta **minőségbiztosítást** hivatott ellátni mindarra vonatkozóan, amit a BBC szolgáltat.

A hármas zárnak az egyik elemét képezi a **szolgáltatási engedély**. Minden egyes BBC szolgáltatás ugyanis egy részletes szolgáltatási engedély alapján nyújtható, melyet a Kuratórium bocsát ki, az ügyvezető részére. A szolgáltatási engedély tartalmazza a szolgáltatás főbb jellemzőit, azaz azt, hogy adott szolgáltatás miként segíti elő a fenti célok megvalósítását, illetőleg a Kuratórium által megjelölt prioritások teljesülését, továbbá, hogy mi az, amit elvár a közönség, valamint olyan mutatókat tartalmaz, melyek a Kuratórium

számára mérhetővé teszik adott szolgáltatás teljesítményét. A szolgáltatási engedélyek közmeghallgatások tárgyai és az elfogadott szolgáltatások periodikus felülvizsgálata kötelező. A minőségbiztosítási rendszer másik fő eleme, hogy a BBC csatornái számára legyártott anyagoknak kimutathatóan a **BBC színvonalához illőnek**, annak **megfelelőnek** (ahhoz méltónak) kell lenniük. Az ennek biztosításához szükséges kritériumrendszer a minőség, eredetiség, innováció, kihívás négyességén alapul. A rendszer harmadik elemét pedig egy megfelelő **eljárás** adja, mely a **BBC javaslatainak alapos vizsgálatát** jelenti. Az eljárás célja, hogy adaptálja, azaz megváltoztassa a BBC szolgáltatási engedélyeit, amennyiben technológiában vagy a közízlésben változtatások következnek be. Ezt az eljárást, az ún. közérdek tesztet már korábban részletesen bemutattuk. Itt röviden annyit érdemes mondani róla, hogy PVT-n belül azt vizsgálják, hogy a közérdek szolgáltatásának miként felel meg adott szolgáltatás. A PVT magában foglal egy Ofcom által készített szigorú piaci hatástanulmányt is, amely azt vizsgálja, hogy a BBC új szolgáltatásai milyen hatással lesznek az audiovizuális piacra. Az Ofcom tevékenységét e tekintetben az Ofcom és a Kuratórium képviselőiből álló állandó bizottság felügyeli. A PVT-re akkor kerül sor, ha jelentős változtatáson menne keresztül egy szolgáltatás vagy teljesen új szolgáltatás bevezetésére tesz javaslatot a Kuratórium.

A BBC **működésének szabályozásával** kapcsolatban egyensúlyi állapotot kíván a Fehér Könyv létrehozni a külső és belső (autonóm) szabályozás között, utóbbiért teljes mértékben a Kuratórium felelős. Versenyügyekben a Fehér Könyv rögzíti: a BBC kötelezettségeit az előfizetők érdekében végzi, azaz alapvetően tevékenységével a közcélok megvalósításáért felel. Így a Fehér Könyv új, ex ante szabályozást lát szükségesnek olyan speciális tevékenységi területeken, melyek kihatással lehetnek a versenyre. Ezeknek a tevékenységeknek a szabályozása a Kuratórium által működtetett kódexeken alapulna, melyek tartalmát az Ofcommal folytatott egyeztetés alapján határoznának meg. A panaszkezelési rendszert, mely a BBC autonómiájának egyik fő biztosítékát jelenti, úgy kívánja átalakítani, hogy a Kuratóriumnak megfelelő eszközt adjon a kezébe, hogy amennyiben ez szükséges, a BBC főigazgatójának tevékenysége felett e tekintetben megfelelő felügyeletet tudjon gyakorolni. A Fehér Könyv az Állami Számvevőszéknek (National Audit Office) megerősített szerepet szán a BBC felügyeletében.

A **BBC digitális átállásban betöltött szerepével** kapcsolatban a vitában megerősödött álláspont került a javaslatba, azaz fő szerepet kell vállalnia a digitális Nagy-Britannia kiépítésében. Ez alatt értendő, hogy a technológiai fejlődésben (fejlesztésben) vezető szerepet kell vállalnia. Magában a digitális átállás lebonyolításában is kulcsszerep jut a BBC-nek, hiszen mindent el kell követnie, hogy az előfizetők digitálisan tudják fogni a BBC szolgáltatásait. Ez a kötelezettsége a közszolgálat információs alapellátási kötelezettségéből is következik. Az átálláson belül is két fő feladat különíthető el: egyrészt megfelelően ki kell terjesztenie a digitális hálózatát, mely az univerzális elérhetőséget biztosítja, másrészt az átállás folyamán a lakosságot megfelelő tájékoztatással kell ellátnia, és segítséget kell nyújtania a legkiszolgáltatottabb nézőknek. A Fehér Könyv kitér arra is, hogy a BBC folytathatja tevékenységét a digitális rádiózás bevezetésének terén is, azaz megteheti a szükséges beruházásokat, illetve minden olyan lépést, mely elősegíti a digitális rádiózás bevezetését.

A BBC sokat támadott **kereskedelmi szolgáltatásaival** kapcsolatban a dokumentum rögzíti, hogy e tevékenységnek alapvető funkciója, hogy tehermentesítse az előfizetési díjon lévő nyomást. Kereskedelmi tevékenységet a BBC négy elv alapján folytathat: ha a BBC közcéljainak megfelelnek, kereskedelmi szempontból hatékonyak, megőrzik a BBC brandjét

és nem torzítják a piacot. A közszolgálati és kereskedelmi tevékenység elkülönítésére megfelelő biztosítékok beépítése szükséges, sőt, az előfizetők számára betekintést kell nyújtani, hogy a BBC egyes részei között miként folynak a pénzmozgások.

A BBC *gyártási potenciáljával* és ehhez *kapcsolódó szervezeti kérdésekben* lényegi változás nem történt a felülvizsgálat 2005. májusi szakaszához képest.²³ Itt az egyik fő cél az volt, hogy a BBC megnyissa a külső beszállítók előtt a gyártási megrendeléseit, másrészt, hogy gyártási kapacitásának London-központúságát megszüntesse annak Nagy-Britannia egyes régióiba történő kihelyezésével.

A BBC alapító okiratának felülvizsgálata során leginkább támadott *finanszírozási rendszeren* a kormányzat nem változtatott, azaz a jelenlegi előfizetési díjat fenntartja. Sőt, fenntartása 10 évre szól, azaz a vitában felmerült 2010-es felülvizsgálat lehetőségét elvetették. 2016 után ugyanakkor felülvizsgálják a finanszírozásnak ezt a módját, és az erre vonatkozó eljárás a digitális átállás után már kezdetét veszi.

III.

Kereskedelmi kommunikáció

4. Étel- és italreklámok és a kiskorú fogyasztók védelme – szabályozási kísérlet Nagy-Britanniában

Az Egészségügyi Minisztérium, illetve a Kulturális, Média és Sport Minisztérium azzal a kéréssel fordult az Ofcomhoz, hogy az vizsgálja meg a gyermekeknek készült étel- és italtermékek televíziós reklámozásához kapcsolódó korlátozások helyzetét és lehetőségeit. A vizsgálathoz jó alapot adtak a nem kiegyensúlyozott táplálkozásból eredő gyermekkori elhízás kapcsán egyre gyakrabban felmerülő közegészségügyi aggályok, melyek közül talán a legfontosabb, hogy a gyermekek túl sokat fogyasztanak az ún. HFSS termékekből, vagyis a magas zsír, só és cukortartalmú ételekből és italokból.²⁴ Az Egészségügyi Minisztérium által 2004 novemberében elkészített Válaszd az egészséget c. fehér könyv arra kérte az Ofcomot, hogy indítson konzultációt a műsorszolgáltatásban megjelenő hirdetések, illetve az étel- és italtermékek szponzorálására és promóciójára vonatkozó szabályozás szigorítását célzó javaslatokról. Ezen javaslatok alapjául részben az Élelmiszer Szabványügyi Hatóság (Food Standards Agency – FSA) által elvégzett kutatás eredményei szolgáltak. Az Ofcom időközben kikérte az egyes fogyasztóvédelmi szervezeteknek, műsorszolgáltatóknak, saját társszabályozó szervének, a BCAP-nak²⁵ (Broadcast Committee of Advertising Practice – mely a hirdetések tartalmi szabályainak meghatározásáért felelős bizottság), illetve hirdetőknak és másoknak a véleményét is. Mindezeket túl az Ofcom értékelte a témában

²³ Id. Elemzés (2005. május) 6.o.

²⁴ Magas zsír, só és cukortartalmú ételek és italok (foods and drinks that are high in fat, salt or sugar).

²⁵ A BCAP a hirdetési és műsorszolgáltatói iparág önszabályozó, illetve az azokat érintő kódexeket összeállító testülete, amelyet az Ofcom szerződésben bízott meg a műsorszolgáltatásban megjelenő hirdetések tartalmi szabályozásához kapcsolódó feladatok ellátásával. A BCAP, mint a hirdetési szabványkódex „tulajdonosa”, konzultáció céljából szabályozói javaslatok egész sorát nyújtotta be az Ofcom számára, amelyek korlátoznák a gyermekeknek szánt étel és ital reklámok sugárzásának gyakorlatát. A szabályok megakadályozzák a túlzott fogyasztásra való ösztökélést, vagy unszólást, szabályozzák a promóciók és ajánlatok alkalmazásának lehetőségeit, a licenc karakterek és hírességek reklámokban való „felhasználását”, és annak a módját, ahogyan a táplálkozással és egészséggel összefüggő kijelentések a hirdetésekben megjelenhetnek.

nemrégiben végzett tudományos kutatás megállapításait és elvégezte saját piaci hatástanulmányát is. A szervezetek széles körével folytatott megbeszélések követően világossá vált, hogy azon túl, hogy mindenki egyetért abban, hogy a cselekvés valamilyen formája helyénvaló és szükséges is lenne, jelenleg nincsen egyöntetű konszenzus a témát érintő legmegfelelőbb lépések tekintetében. Az Ofcom mindezekre alapozva tette közzé 2006. március 28-án konzultációs dokumentumát,²⁶ illetve annak részeként a fent említett kutatások eredményeit. Az Ofcom vezérigazgatója, Stephen Carter szerint „a szabályozás növekedésére tett javaslatok egy nyílt és versenyszellemben működő piacon mindig szigorú vizsgálat tárgyát képezik”. Hozzátette, hogy „a gyermekkori elhízás esetében világos szándék mutatkozik a célzott lépések megtételére, de hogy mik is legyenek ezek a lépések, és hogyan valósítsuk meg azokat, arra a konzultáció e legutolsó szakasza összpontosít majd.”

***

A médiaszabályozás fogyasztóvédelmi kérdésein belül, az utóbbi időben egyre inkább előtérbe került a *kiskorúak mint külön fogyasztói csoport* elkülönítésének, és megkülönböztetett védelmének kérdése. Amint arról Elemzésünkben mi is tájékoztatást adtunk,²⁷ 2004 júliusában a brit kormánytól érkezett kérésnek eleget téve az Ofcom átfogó kutatást tett közzé e tárgyban. Annak a kutatásnak a tanúsága szerint az ételek és italok televíziós reklámozása csupán csekély közvetlen hatással van a gyermekek étel és ital preferenciájának kialakulására, sőt, amint azt megállapította, az indirekt hatások valószínűleg nagyobb szerepet játszanak ebben, ám nincs elegendő bizonyíték ezen hatások mértékének meghatározására. Mi több, a kutatás végkövetkeztetése azt is megállapította, hogy a hirdetések hatása kisebb az egyéb, a gyermekkori elhízásért felelőssé tett potenciális tényezők hatásánál, ide értve a testmozgás hiányát, a család étkezési szokásait, az iskolák által követett étkezési elveket, a táplálkozáshoz kapcsolódó közfelfogást, illetve az ételek megfelelő felcímkézésének kérdését.

A fentiekből érezhető, hogy az érdekeltek (így pl. a fogyasztóvédelmi szervezetek) igen erős nyomást tudnak gyakorolni a szabályozóra, hiszen az Ofcom ismételten felvetette a témát, sőt, ebben a reklámozási típusban (értsd: az olyan reklámokat, melyek gyermekeket céloznak meg) korlátozó szabályozói lépésre szánta el magát. Az általa kibocsátott konzultációs dokumentumban a megalkotandó szabályozói korlátozásokra négy javaslatot terjesztett elő.

Az első javaslat szerint a szabályozói beavatkozás *bizonyos (azaz HFSS) étel- és italtermékeket érintő időbeli korlátozásokat vezetne be*. E szerint a kifejezetten gyermekeknek készült műsorokban semmilyen HFSS termék reklámját nem lehetne bemutatni. Az HFSS termékek reklámozását továbbá azokban a műsorokban is tiltanák, amelyek bár nem kizárólag gyermekek részére készültek, de leginkább a 9 évesnél fiatalabb gyermekek figyelmére számítanak. Az HFSS termék-szponzorációra is vonatkoznának a fenti korlátozások. A második javaslat kevésbé lenne toleráns, hiszen *az összes étel- és italtermék reklámozását időben korlátozná*, azaz semmilyen étel, vagy ital reklám nem lenne sugározható az első esetben megjelölt műsorokban, és ugyanez igaz a termék-szponzorációra is. Ezek korlátozások ugyanakkor nem vonatkoznának a kormány által támogatott, vagy jóváhagyott, s az egészséges táplálkozást népszerűsítő kampányokra. Az Ofcom harmadik lehetőségként *az összes étel- és italterméket érintő mennyiség-alapú korlátozást* javasol megoldásként. Eszerint is lenne közzétételi tilalom, azaz semmilyen étel- és italtermék

²⁶ Television advertising of food and drink products to children, 28 March 2006, Ofcom

²⁷ Elemzés (2004. július-augusztus) 15-16.o.

reklámja nem lenne sugározható az iskolás kort még el nem érő gyermekeknek szánt műsorokban (életkori korlát). Ugyanakkor ezen kívül a javaslat szerint az étel és ital reklámok mennyisége attól függően kerülne korlátozásra, hogy adott időszakokban a gyermekek milyen valószínűséggel néznek televíziót. A korlátozások az alábbiak szerint alakulhatnának az Ofcom konzultációs dokumentuma szerint:

- hétköznap reggel 6 és 9 óra, valamint délután 3 és 6 óra között, illetve hétvégén reggel 6 és délután 1 óra között 30 másodperc/óra korlátozás;
- a családi televízió nézés idején – vagyis hétköznap reggel 6 és 8 óra között, valamint hétvégén délután 1 és este 8 óra között 60 másodperc/óra korlátozás; és
- a gyereksatornák esetén 30 másodperc/óra korlátozás egész nap – kivétel ez alól az iskolás kornál fiatalabb gyermekeknek szóló csatornák, ahol semmilyen étel és ital reklámot nem lehetne sugározni.

Ha a javaslat szerinti mennyiségi szabályokat össze kívánjuk hasonlítani az általános mennyiségi szabályokkal, akkor láthatjuk, hogy a harmadik javaslat lényeges korlátozásokat vezetne be. A kábel- és műholdas műsorszolgáltatók számára ugyanis óránként átlagosan 9 perc reklámidő engedélyezett, a földfelszíni műsorszolgáltatók óránként 7 perc reklámot sugározhatnak, amely csúcsidőben (reggel 7 és 9 között, illetve délután 6 és éjjel 11 között) 8 percre nőhet. Így az étel és italtermékek reklámidője az összes rendelkezésre álló reklámidő töredékét tenné csak ki (7 és 12% között).

Mindhárom javaslat szerint az ételek és italok reklámozására és a szponzorálásra a BCAP által megalkotott szabályok vonatkoznának majd. Negyedik lehetőségként ugyanakkor az Ofcom felveti, hogy az **érintett/érdekelt felek javasoljanak hatékony és a gyakorlatban is megvalósítható lehetőségeket** a kérdés megoldására. Az Ofcom ebbe beleérti azt is, hogy egy ilyen megoldás ötvözheti a fenti három javaslatban foglaltakat néhány, vagy annak akár összes elemét, és/vagy olyan új elemekkel is kibővíthetik azokat, amelyeket az érintett iparág is támogat. Az Ofcom működésének egyik alapelve nyilvánul meg ebben a javaslatban, hiszen utat enged annak, hogy az érdekelteket érintő döntések az ő maximális közreműködésükkel jöjjenek létre. Ugyanakkor ez nemcsak az EU által is támogatott szabályozói megközelítés – azaz a érintettek szabályozói tevékenységbe történő bevonásának – gyakorlatba való ültetését jelenti, hanem egyben az érintettek kompromisszumra szorítását is. Az érintettek racionális megegyezésén alapuló szabályozás támogatása mutatkozik meg az Ofcom azon kijelentésében is, mely szerint csak azokat a javaslatokat mérlegeli majd, amelyek magukénak tudhatják mind a műsorszolgáltatói, a hirdetői, a kiskereskedelmi és a gyártó iparág széles körű támogatását, ugyanakkor reális esélyt mutatnak arra, hogy pozitívan és jelentős mértékben tudnak hozzájárulni a gyermekek HFSS termékekkel szembeni preferenciájának megváltoztatásához, és azok tényleges fogyasztásának csökkentését hirdető társadalmi célkitűzéshez.